

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
PEDRO CRUZ VILLALÓN
prednesené 9. júla 2015¹

Vec C-201/14

Smaranda Bara a i.
proti
Președintele Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,
Casa Națională de Asigurări de Sănătate,
Agentia Națională de Administrare Fiscală (ANAF)

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Curtea de Apel Cluj (Rumunsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Hospodárska a menová politika — Článok 124 ZFEÚ — Zvýhodnený prístup k finančným inštitúciám — Ustanovenia neuplatniteľné na spor vo veci samej — Zjavná neprípustnosť — Aproximácia právnych predpisov — Smernica 95/46/EHS — Ochrana fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov — Článok 7 — Podmienky uzákonenia spracovania údajov — Články 10 a 11 — Súhlas a informácie, ktoré je potrebné poskytnúť dotknutým osobám — Článok 13 — Výnimky a obmedzenia — Vnútroštátna právna úprava týkajúca sa nadobudnutia postavenia poistenca — Protokol o prenose osobných údajov týkajúcich sa príjmov dotknutých osôb uzatvorený medzi dvomi verejnými inštitúciami“

1. V akom rozsahu a za akých podmienok sú verejné inštitúcie členského štátu oprávnené vymieňať si v rámci výkonu svojich právomocí verejnej moci osobné údaje svojich subjektov, a to najmä osobné údaje týkajúce sa ich príjmov, ktoré získavajú na účely plnenia úloh vykonávaných vo všeobecnom záujme? To je v podstate hlavná otázka, ktorá vzniká v spore vo veci samej a ktorá vyžaduje, aby Súdny dvor poskytol výklad viacerých ustanovení smernice 95/46/ES².

2. Táto vec konkrétne poskytuje Súdnemu dvoru príležitosť preskúmať podmienky, ktorými smernica 95/46 podmieňuje prenos osobných údajov z jedného orgánu do druhého, pričom spresňuje povinnosti tak verejných subjektov zapojených do takéhoto prenosu, ako aj vnútroštátneho zákonodarcu, ktorý má stanoviť pravidlá týchto postupov, najmä čo sa týka informácií, ktoré je potrebné poskytnúť dotknutým osobám.

I – Právny rámec

A – Právo Únie

3. Hlavnými ustanoveniami smernice 95/46, ktoré sa javia ako relevantné pre riešenie sporu vo veci samej, sú články 7, 10, 11 a 13. Ostatné relevantné ustanovenia budem v prípade potreby citovať v nasledujúcich úvahách.

¹ — Jazyk prednesu: francúzština.

² — Smernica Európskeho parlamentu a Rady 95/46/EHS z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (Ú. v. ES L 281, s. 31; Mim. vyd. 13/015, s. 355).

4. Článok 7 smernice 95/46 stanovuje:

„Členské štáty zabezpečia, aby bolo možné osobné údaje spracovať, iba ak:

- a) osoba pracujúca s údajmi poskytla svoj súhlas jednoznačne; alebo
- b) spracovanie je nevyhnutné pre výkon zmluvy, ktorej osoba pracujúca s údajmi je zainteresovanou stranou, alebo aby sa vykonali opatrenia na požiadanie osoby pracujúcej s údajmi pred uzatvorením zmluvy; alebo
- c) spracovanie je nevyhnutné na vyhoviecie právnomu záväzku, ktorého subjektom je kontrolór, alebo
- d) spracovanie je nevyhnutné, aby sa ochránili životné záujmy osoby pracujúcej s údajmi; alebo
- e) spracovanie je nevyhnutné na splnenie úlohy vykonávanej vo verejnom záujme alebo v uplatňovaní oficiálneho poverenia zverenieho kontrolórovi, alebo tretej strane, ktorej sa údaje odhalia; alebo
- f) spracovanie je nevyhnutné pre účely legitímnych záujmov, ktoré plní kontrolór, alebo tretia strana alebo strany, ktorým sú údaje odhalené, s výnimkou, ak takéto záujmy sú prevýšené záujmami týkajúcimi sa základných práv a slobôd osoby pracujúcej s údajmi, ktoré potrebujú ochranu podľa článku 1 ods. 1.“

5. Článok 10 smernice 95/46 stanovuje:

„Členské štáty zabezpečia, že kontrolór alebo jeho zástupca, musí poskytnúť osobe pracujúcej s údajmi, od ktorej sa údaje, ktoré sa jej týkajú, zbierajú, aspoň nasledujúce informácie, s výnimkou, ak ich tento subjekt už má:

- a) identita kontrolóra a jeho zástupcu,
- b) účely spracovania, pre ktoré sú údaje potrebné;
- c) akékoľvek ďalšie informácie, ako napríklad
 - príjemcovia alebo kategórie príjemcov údajov,
 - či odpovede na otázky sú povinné alebo dobrovoľné, ako aj možné dôsledky neschopnosti odpovedať,
 - existencia práva prístupu a práva skorigovania údajov, ktoré sa ho týkajú,pokiaľ sú takéto ďalšie informácie potrebné, so zreteľom na špecifické okolnosti za ktorých sa údaje zhromažďujú, zaručenie správneho spracovania vzhľadom na osobu pracujúcu s údajmi.“

6. Článok 11 smernice 95/46 stanovuje:

„1. Tam, kde sa údaje od údajového subjektu nezískali, členské štáty zabezpečia, že kontrolór, alebo jeho zástupca, musí v čase zaznamenávania osobných údajov, alebo ak sa predpokladá odhalenie tretej strane, nie neskôr, než v čase, keď sa údaje prvýkrát odhalia, poskytnúť údajovému subjektu aspoň nasledujúce informácie, ak ich už nemá:

- a) identita kontrolóra a jeho zástupcu, ak existuje;

- b) účely spracovania;
- c) akékoľvek ďalšie informácie, ako napríklad
 - kategórie údajov, ktorých sa to týka,
 - príjemcovia alebo kategórie príjemcov,
 - existencia práva prístupu k údajom a právo na skorigovanie údajov, ktoré sa ho týkajú,pokiaľ sú takéto ďalšie informácie potrebné, so zreteľom na špecifické okolnosti, za ktorých sa údaje spracovávajú, aby sa zabezpečilo správne spracovanie pokiaľ ide o údajový subjekt.

2. Odsek 1 sa neuplatňuje najmä tam, kde pre spracovanie na štatistické účely alebo na účely historického alebo vedeckého výskumu, sa poskytnutie takýchto informácií ukázalo ako nemožné, alebo by mohlo znamenať vyvinutie neprimeraného úsilia, alebo ak zaznamenanie alebo odhalenie je výslovne stanovené zákonom. V takýchto prípadoch zabezpečia členské štáty primerané bezpečnostné opatrenia.“

7. Článok 13 ods. 1 smernice 95/46 uvádza:

„1. Členské štáty môžu prijať legislatívne opatrenia na obmedzenie rozsahu povinností a práv uvedených v článkoch 6 ods. 1, v článku 10 a 11 ods. 1, v článkoch 12 a 21, keď takéto obmedzenie vytvára nevyhnutné opatrenia na zabezpečenie údajov o:

- a) štátnej bezpečnosti;
- b) obrane;
- c) verejnej bezpečnosti;
- d) prevencii, vyšetrovaní, pátraní a trestnom konaní alebo porušení etiky pre predpísané profesie;
- e) dôležitom hospodárskom alebo finančnom záujme členského štátu alebo Európskej únie, vrátane peňažných, rozpočtových a daňových záležitostí;
- f) monitorovaní, inšpekcií alebo regulačnej funkcii spojenej aj s výkonom oficiálneho orgánu v prípadoch uvedených v písmenách c), d) a e);
- g) ochrane osoby pracujúcej s údajmi alebo práv a slobôd ostatných.“

B – Vnútroštátne právo

8. Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že zákon č. 95/2006 o reforme zdravotníctva a nariadenie riaditeľa Casa Națională de Asigurări de Sănătate (Národná zdravotná poisťovňa)³ č. 617/2007 z 13. augusta 2007⁴ vydané podľa tohto zákona tvoria právny rámec upravujúci vznik postavenia poistenca v prípade rumunských občanov, ktorí majú bydlisko v rámci krajiny, zahraničných občanov a osôb bez štátneho občianstva, ktorí požiadali a bolo im udelené predĺženie práva na prechodný pobyt alebo ktorí majú bydlisko v Rumunsku, ako aj ich povinnosť platiť príspevok na zdravotné poistenie.

9. Vnútroštátny súd uvádza, že tieto dva akty oprávňujú štátne inštitúcie postúpiť CNAS informácie potrebné na vznik tohto postavenia poistenca. Článok 315 zákona č. 95/2006 v tejto súvislosti stanovuje:

„Orgány, verejné inštitúcie a iné inštitúcie bezplatne postupujú zdravotným poisťovňam údaje potrebné na účely vzniku postavenia poistenca na základe protokolu.“

10. Agenția Națională de Administrare Fiscală (Národná agentúra pre daňovú správu)⁵ a CNAS upravili podmienky prenosu príslušných údajov protokolom č. P 5282/26.10.2007/95896/30.10.2007⁶ uzatvoreným 26. októbra 2007. Článok 4 tohto protokolu stanovuje:

„Po nadobudnutí účinnosti tohto protokolu [ANAF] vykoná prostredníctvom svojich podriadených špecializovaných oddelení elektronický prenos pôvodnej databázy obsahujúcej údaje o:

- a) príjmov osôb, ktoré patria do kategórií stanovených v článku 1 ods. 1 tohto protokolu, a štvrťročne prenos aktualizovanej databázy týchto údajov do [CNAS] vo forme kompatibilnej s automatickým spracovaním údajov v súlade s prílohou č. 1 tohto protokolu...“

II – Spor vo veci samej

11. Žalobcami vo veci samej sú osoby, ktoré majú príjmy zo samostatnej zárobkovej činnosti a ktoré boli vyzvané na zaplatenie príspevku do Jednotného vnútroštátneho fondu zdravotného poistenia prostredníctvom výmerov na zaplatenie poistného, ktoré vydala národná zdravotná poisťovňa v Cluji (Rumunsko) a ktoré boli vystavené na základe databázy údajov týkajúcich sa ich príjmov, ktoré CNAS získala od ANAF.

12. Uvedení žalobcovia napádajú na vnútroštátnom súde viacero správnych aktov, na základe ktorých ANAF postúpila CNAS údaje potrebné na vystavenie týchto výmerov, osobitne údaje týkajúce sa ich príjmov. Domnievajú sa, že ANAF postúpila ich osobné údaje CNAS v rozpore s ustanoveniami smernice 95/46. Tieto údaje boli len na základe interného protokolu postúpené a použité na iné účely, než na aké ich pôvodne poskytli CNAS, bez ich výslovného súhlasu a bez toho, aby o tom boli vopred informované.

3 — Casa Națională de Asigurări de Sănătate (ďalej len „CNAS“).

4 — Nariadenie, ktorým sa schvaľujú metodické pravidlá týkajúce sa vyhotovovania potvrdení pre nadobudnutie postavenia poistenca alebo poistenca, ktorý nie je platiteľom poistného, a uplatňovania opatrení na vymáhanie dlžných súm do jednotného vnútroštátneho fondu sociálneho zabezpečenia.

5 — Ďalej len „ANAF“.

6 — Ďalej len „protokol z 26. októbra 2007“.

13. Vnútroštátny súd v tejto súvislosti spresňuje, že rumunská právna úprava stanovuje striktné obmedzený prenos údajov potrebných na vznik postavenia poistenca, t. j. identifikačných údajov osoby (priezvisko, meno, rodné číslo, bydlisko alebo pobyt v Rumunsku), teda s vylúčením údajov týkajúcich sa príjmov poberaných v Rumunsku.

III – Prejudiciálne otázky a konanie pred Súdny dvorom

14. Za týchto okolností Curtea de Apel Cluj (Odvolací súd v Cluji, Rumunsko) uznesením z 31. marca 2014 rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto štyri prejudiciálne otázky:

- „1. Je vnútroštátny daňový orgán ako orgán, ktorý zastupuje príslušné ministerstvo členského štátu, finančnou inštitúciou v zmysle článku 124 ZFEÚ?
2. Umožňuje akt považovaný za správny akt, a to protokol uzatvorený medzi národným daňovým orgánom a inou štátnou inštitúciou, prenos databázy údajov týkajúcich sa príjmov občanov členského štátu z národného daňového orgánu do inej inštitúcie členského štátu bez toho, aby sa vytvoril zvýhodnený prístup vymedzený v článku 124 ZFEÚ?
3. Spadá prenos databázy s cieľom stanoviť občanom členského štátu povinnosť platby príspevkov na sociálne zabezpečenie inštitúcii členského štátu, ktorá získava údaje z prenosu, pod pojem dôvod verejného dohľadu v zmysle článku 124 ZFEÚ?
4. Môžu byť osobné údaje predmetom spracovania zo strany orgánu, ktorému neboli určené, ak táto operácia spätne spôsobí majetkovú ujmu?“

15. CNAS, rumunská a česká vláda, ako aj Európska komisia predložili Súdnemu dvoru svoje písomné pripomienky.

16. Súdny dvor tiež vyzval dotknuté osoby oprávnené predložiť pripomienky v zmysle článku 23 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, aby sa na pojednávaní vyjadrili k trom bodom, a to k rozsahu povinností, ktoré majú podľa článkov 10 a 11 smernice 95/46 ANAF ako poskytovateľ postúpených údajov a CNAS ako príjemca týchto údajov, k relevantnosti článku 13 smernice 95/46 na účely výkladu, o ktorý žiada vnútroštátny súd, a napokon ku kritériám, na základe ktorých by protokol z 26. októbra 2007 uzatvorený medzi CNAS a ANAF mohol predstavovať „legislatívne opatrenie“ v zmysle článku 13 smernice 95/46.

17. Žalobcovia vo veci samej, ako aj rumunská vláda a Komisia predniesli svoje ústne pripomienky a odpovedali na otázky Súdneho dvora na pojednávaní, ktoré sa konalo 29. apríla 2015.

IV – O prípustnosti otázok

18. Všetky dotknuté osoby, ktoré predložili svoje pripomienky Súdnemu dvoru, sa zhodujú na tom, že prvé tri prejudiciálne otázky vnútroštátneho súdu, ktoré sa týkajú výkladu článku 124 ZFEÚ, musia byť vyhlásené za neprípustné v rozsahu, v akom toto ustanovenie primárneho práva nijako nesúvisí s predmetom sporu vo veci samej a nemôže sa uplatniť vo veci samej.

19. V tomto prípade článok 124 ZFEÚ, ktorý je súčasťou kapitoly Zmluvy týkajúcej sa hospodárskej politiky, zakazuje akékoľvek opatrenie, ktoré priznáva zvýhodnený prístup k finančným inštitúciám. Toto ustanovenie, podľa ktorého sa verejný sektor v jeho finančných operáciách podriaďuje disciplíne trhového mechanizmu, čím prispieva k posilneniu rozpočtovej disciplíny⁷, sleduje spoločne s článkami 123 ZFEÚ a 125 ZFEÚ, ako už Súdny dvor zdôraznil, cieľ preventívnej povahy smerujúci k čo najväčšiemu možnému zníženiu nebezpečenstva krízy štátnych dlhov.⁸

20. Článok 1 ods. 1 nariadenia č. 3604/93 definuje pojem „opatrenie, ktorým sa vytvára zvýhodnený prístup“ ako akýkoľvek zákon, nariadenie alebo iný záväzný právny nástroj prijatý v rámci uplatňovania verejnej moci, ktorý zaväzuje finančné ústavy, aby nadobúdali alebo držali pasíva predovšetkým centrálnych vlád, regionálnych, miestnych alebo iných verejných orgánov, iných orgánov, ktorých činnosť upravuje verejné právo, alebo verejných podnikov členských štátov, alebo poskytuje daňové výhody, z ktorých môžu mať výhodu len finančné ústavy, alebo finančné výhody, ktoré nie sú v súlade s princípmi trhového hospodárstva, na podporu nadobúdania alebo držania týchto pasív týmito ústavami.

21. Je preukázateľné, že situáciu dotknutú vo veci samej a presnejšie prístup CNAS k údajom, ktoré zozbierala ANAF, nemožno analyzovať z hľadiska „zvýhodneného prístupu“ k „finančným inštitúciám“⁹, o čo navyše v rozhodnutí vnútroštátneho súdu ani nejde.

22. Je teda zjavné, že článok 124 ZFEÚ nemožno uplatniť na spor vo veci samej a prvé tri otázky vnútroštátneho súdu musia byť zamietnuté ako neprípustné.

23. Okrem toho treba v súvislosti so štvrtou otázkou vnútroštátneho súdu uviesť, že je sformulovaná veľmi všeobecne, neuvádzajú sa v nej ustanovenia práva Únie, ktorých výklad sa požaduje na účely rozhodnutia sporu vo veci samej, a obsahuje len súhrnné predstavenie právneho a skutkového rámca sporu vo veci samej, takže by tiež mohla byť zamietnutá ako neprípustná.

24. Rumunská vláda v tejto súvislosti uviedla, že nevidí nijakú súvislosť medzi ujmou uvádzanou žalobcami vo veci samej, vyplývajúcou zo spracovania údajov dotknutých vo veci samej, a zrušením správnych aktov, o ktoré žiadajú v rámci konania vo veci samej.

25. Je bezpochyby pravda, že skutočnosť, že vnútroštátny súd spomína majetkovú ujmu spätne spôsobenú dotknutým osobám v dôsledku prenosu údajov, ako vyplýva z vecného preskúmania jeho štvrtej otázky, je irelevantná na účely preskúmania zlučiteľnosti vnútroštátnej právnej úpravy s požiadavkami smernice 95/46.

26. Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu však jasne vyplýva, že štvrtá otázka sa týka výkladu ustanovení smernice 95/46. Vnútroštátny súd totiž spresňuje, že sa implicitným odkazom na situáciu uvedenú v článku 11 smernice 95/46 pýta, či boli pri spracovaní osobných údajov, ktoré zozbierala ANAF, zo strany CNAS dodržané jej povinnosti informovania. Vnútroštátny súd uvádza, že sa tiež pýta, či prenos osobných údajov na základe protokolu z 26. októbra 2007 predstavuje porušenie povinnosti členského štátu zabezpečiť spracovanie osobných údajov v súlade s ustanoveniami smernice 95/46, pričom aj v tomto prípade implicitne odkazuje na jej článok 13, ktorý povoľuje obmedzenia práv zaručených touto smernicou v rozsahu, v akom sú stanovené zákonom a spojené s právnymi zárukami.

27. Vysvetlenie otázok poskytnuté vnútroštátnym súdom tak umožňuje dostatočne určiť otázku výkladu smernice 95/46, ktorá vzniká v spore vo veci samej.

7 — Pozri odôvodnenie 1 nariadenia Rady (ES) č. 3604/93 z 13. decembra 1993, ktorým sa stanovujú definície na uplatňovanie zákazu zvýhodneného prístupu, uvedeného v článku [124 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 332, s. 4; Mim. vyd. 10/001, s. 30).

8 — Pozri rozsudky Pringle (C-370/12, EU:C:2012:756, bod 59), ako aj Gauweiler a i. (C-62/14, EU:C:2015:400, bod 93 a nasl.).

9 — Pozri v tejto súvislosti definíciu finančných inštitúcií uvedenú v článku 4 nariadenia č. 3604/93.

28. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry odmietnuť rozhodovať o prejudiciálnej otázke možno len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá nijaký vzťah k existencii alebo predmetu sporu vo veci samej, ak ide o problém hypotetickej povahy, alebo vtedy, ak Súdny dvor nemá k dispozícii skutkové a právne poznatky nevyhnutné na užitočné zodpovedanie otázok, ktoré sú mu položené.¹⁰

29. Preto sa domnievam, že štvrtá prejudiciálna otázka položená vnútroštátnym súdom je prípustná a musí byť preskúmaná.

V – O štvrtej prejudiciálnej otázke

30. Svojou štvrtou prejudiciálnou otázkou, poňatou so zreteľom na vysvetlenia poskytnuté v rozhodnutí vnútroštátneho súdu a predchádzajúcich úvah, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má smernica 95/46 vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá umožňuje verejnej inštitúcii členského štátu spracovávať osobné údaje, ktoré jej neboli určené, najmä údaje týkajúce sa príjmov dotknutých osôb, bez toho, aby tieto osoby dali výslovný súhlas s týmto spracovaním alebo boli o ňom vopred informované.

A – Zhrnutie pripomienok predložených Súdnemu dvoru

31. Žalobcovia vo veci samej na pojednávaní uviedli, že vnútroštátny súd sa snaží hlavne určiť, v akom rozsahu je vnútroštátna správna prax, ktorá sa v tomto prípade odráža v protokole z 26. októbra 2007 a spočíva v automatickom a opakovanom prenose osobných údajov, vrátane daňových údajov, niektorých kategórií poplatníkov (priezvisko, meno, kategórie príjmov a platených daní) z ANAF do CNAS, zlučiteľná s procesnými požiadavkami stanovenými smernicou 95/46.

32. Žalobcovia vo veci samej sa v rámci odpovedí na otázky Súdneho dvora domnievali, že vo veci samej sa má uplatniť článok 11 smernice 95/46. Toto ustanovenie definuje povinnosti primárneho spracovateľa (ANAF) a sekundárneho spracovateľa (CNAS) osobných údajov, v tomto prípade povinnosť oznámiť dotknutým osobám najmä identitu sekundárneho spracovateľa údajov, účel spracovania prenesených údajov a kategórie prenesených údajov. Tieto povinnosti prináležia predovšetkým sekundárnemu spracovateľovi údajov, pričom ten ich musí splniť najneskôr v deň prvého oznámenia údajov.

33. Žalobcovia vo veci samej v tejto súvislosti zdôrazňujú, že protokol z 26. októbra 2007 obsahuje nezrovnalosť v rozsahu, v akom jeho článok 4 stanovuje prenos všeobecných databáz, ktoré sa budú pravidelne meniť a dopĺňať, zatiaľ čo jeho článok 6 ods. 1 stanovuje, že údaje sa musia prenášať individuálne na základe zápisnice. V skutočnosti však vo vnútroštátnej praxi takéto zápisnice neexistujú, pričom prenosy sa vykonávajú automaticky v rozpore s týmito procesnými požiadavkami.

34. Okrem toho tvrdia, že článok 13 smernice 95/46 nemá vplyv na rozhodnutie sporu vo veci samej, keďže CNAS nemá právomoc stanovovať príspevky do fondu zdravotného poistenia. Prenos údajov nebol okrem malej kategórie poplatníkov, ktorým vznikla povinnosť platiť príspevky a ktorí túto povinnosť dobrovoľne nesplnili, preto potrebný.

10 — Pozri v tejto súvislosti moje návrhy vo veci Delvigne (C-650/13, EU:C:2015:363, bod 54).

35. Zdôrazňujú však, že ak by sa Súdny dvor musel domnievať, že článok 13 smernice 95/46 je uplatniteľný, ANAF a CNAS by prináležalo odôvodniť potrebu prenosu predmetných údajov, a teda preukázať existenciu legislatívneho opatrenia, ktoré povoľuje takýto prenos pri neexistencii súhlasu dotknutých osôb. Takéto legislatívne opatrenie však neexistuje a protokol z 26. októbra 2007 ho nemôže nahradiť. Keďže tento protokol nebol uverejnený v úradnom vestníku, nespĺňa požiadavky predvídateľnosti a právnej istoty, a nemôže mať teda účinok *erga omnes*.

36. Rumunská vláda vo svojich písomných pripomienkach, s ktorými sa CNAS v podstate zhodla, uviedla jednak, že prenos informácií týkajúcich sa príjmov zo samostatnej zárobkovej činnosti medzi ANAF a CNAS je upravený zákonom a je potrebný na plnenie úlohy CNAS, a jednak že spracovanie týchto údajov zo strany CNAS je nevyhnutné na vyhovenie právnemu záväzku, ktorým je viazaná v zmysle článku 7 smernice 95/46. Súhlas dotknutých osôb ani ich informovanie v zmysle článkov 10 a 11 smernice 95/46 nie sú preto potrebné.

37. Rumunská vláda na pojednávaní trvala na skutočnosti, že prenos a spracovanie sporných osobných údajov spadá do rámca povinností spolupráce, ktoré majú verejné inštitúcie podľa daňového poriadku, najmä jeho článkov 11 a 62. V tejto súvislosti protokol z 26. októbra 2007 nepredstavuje právny základ týchto povinností, ale len upravuje podmienky prenosu údajov z ANAF do CNAS. Tieto povinnosti prenosu daňových informácií, ktoré môžu prebiehať len medzi verejnými inštitúciami a len na účel stanovenia výšky dane a splatných príspevkov vrátane príspevkov na zdravotné poistenie, sledujú teda legitímny cieľ ochrany finančných záujmov, na ktorý sa vzťahuje článok 13 ods. 1 písm. e) smernice 95/46. Informovanie dotknutých osôb sa preto nevyžaduje.

38. Česká vláda predovšetkým tvrdí, že prenos sporných údajov z ANAF do CNAS sa môže uskutočniť bez súhlasu dotknutých osôb na základe článku 7 písm. e) smernice 95/46 a bez potreby informovať ich o tomto prenose na základe výnimiek uvedených v článku 11 ods. 2 a článku 13 tejto smernice. Okrem toho táto smernica neobsahuje nijaké ustanovenie, ktoré by stanovovalo, že prenos osobných údajov medzi verejnými inštitúciami musí byť osobitne upravený ustanovením so všeobecnou pôsobnosťou.

39. Komisia vo svojich písomných pripomienkach predovšetkým zdôraznila, že údaje dotknuté v konaní vo veci samej sú osobnými údajmi v zmysle článku 2 písm. a) smernice 95/46, ďalej že obe dotknuté vnútroštátne inštitúcie, ANAF aj CNAS, možno označiť za osoby zodpovedné za spracovanie uvedených údajov v zmysle článku 2 písm. d) tejto smernice a že tak na zber, ako aj spracovanie týchto údajov sa vzťahuje označenie spracovanie osobných údajov v zmysle článku 2 písm. b) tejto smernice.

40. Komisia vo svojich písomných pripomienkach ďalej Súdnemu dvoru navrhla, aby rozhodol, že články 6 a 7 smernice 95/46 sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia prenosu údajov týkajúcich sa príjmov, ktoré sú predmetom sporu vo veci samej, pokiaľ sa tento prenos uskutočňuje na základe jasných a presných zákonných ustanovení, ktorých uplatnenie je pre dotknuté osoby predvídateľné, čo už musí overiť vnútroštátny súd.

41. Komisia však tento návrh doplnila vo svojich ústnych pripomienkach prostredníctvom odpovedí na otázky, ktoré Súdny dvor sformuloval na zodpovedanie na pojednávaní. Komisia v podstate uviedla, že podmienky týkajúce sa súhlasu a informovania dotknutých osôb, ktorými spojené ustanovenia článkov 7, 10 a 11 a 13 smernice 95/46 podmieňujú zber, prenos a spracovanie osobných údajov, nie sú za okolností prejednávanej veci splnené a v každom prípade vnútroštátna právna úprava a osobitne protokol z 26. októbra 2007, uzatvorený medzi ANAF a CNAS, nespĺňa požiadavky článku 13 tejto smernice tak, ako sa vykladá so zreteľom na články 8 a 52 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“) a článok 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950.

42. Komisia tak tvrdí, že smernica 95/46 sa zakladá na zásade, že osoba dotknutá spracovaním osobných údajov musí mať na základe jasných, presných a predvídateľných zákonných ustanovení vedomosť o akýchkoľvek obmedzeniach práv, ktoré jej vyplývajú zo smernice 95/46. Prenos údajov dotknutých vo veci samej sa však uskutočnil len na základe protokolu o spolupráci medzi dvomi inštitúciami, ktorý sa sám osobe zakladá na ustanovení zákona č. 95/2006, ktoré odkazom na údaje potrebné na vznik postavenia poistenca nespĺňa tieto požiadavky jasnosti.

43. Komisia v rámci ústnej odpovede pri skúmaní rôznych otázok, ktoré položil Súdny dvor, zdôrazňuje, že tak ANAF, ako aj CNAS boli povinné poskytnúť dotknutým osobám informácie vyžadované v článkoch 10 a 11 smernice 95/46, lebo rumunská právna úprava nespĺňa požiadavky potrebné na udelenie výnimky z tejto povinnosti.

44. Komisia v tejto súvislosti predovšetkým zdôrazňuje, že rumunská právna úprava, zdá sa, nespĺňa podmienky stanovené v článku 11 ods. 2 smernice 95/46, v zmysle ktorého sa ustanovenia odseku 1 tohto článku neuplatňujú, ak vnútroštátny zákon výslovne stanovuje zaznamenanie alebo zverejnenie údajov, pričom však toto preskúmanie ponecháva na vnútroštátnom súde.

45. Komisia ďalej zdôrazňuje, že akékoľvek obmedzenie práva dotknutých osôb na informovanie, upraveného v článkoch 10 a 11 smernice 95/46, musí byť v súlade s článkom 13 tejto smernice obsiahnuté v legislatívnom opatrení, musí sledovať jeden z cieľov všeobecného záujmu, ktoré toto ustanovenie uvádza, a musí byť primerané. Rumunská právna úprava však nezahŕňa nijaké opatrenie zavádzajúce takúto výnimku, lebo ustanovenie upravujúce prenos údajov z ANAF do CNAS nemožno považovať za ustanovenie, v ktorom sa jasne uvádza, že dotknuté osoby nebudú v tejto súvislosti informované.

46. Komisia v tejto súvislosti pripomína, že protokol z 26. októbra 2007 uzatvorený medzi ANAF a CNAS, ktorým sa riadi prenos informácií medzi týmito dvomi inštitúciami, pričom však neobsahuje ustanovenia týkajúce sa informovania dotknutých osôb, nemožno považovať za legislatívne opatrenie v zmysle článku 13 smernice 95/46. Ide jednoducho len o dvojstrannú dohodu neuvěřenú v úradnom vestníku, ktorá nemá záväzné právne účinky a nie je uplatniteľná voči tretím osobám. Článok 13 smernice 95/46 v tejto súvislosti odzrkadľuje ustanovenia článku 52 ods. 1 Charty základných práv a článku 8 ods. 2 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v špecifickej oblasti ochrany osobných údajov, a musí sa teda vykladať vo svetle relevantnej judikatúry Súdneho dvora a Európskeho súdu pre ľudské práva.

47. V každom prípade aj za predpokladu, že by bolo možné sa domnievať, že rumunská právna úprava obsahuje požadovanú zákonnú výnimku, je potrebné, aby obmedzenie povinnosti informovania dotknutých osôb spĺňalo kritérium nevyhnutnosti a bolo primerané. Hoci v tejto súvislosti na jednej strane možno uznať, že fungovanie verejnej zdravotnej poisťovne predstavuje cieľ všeobecného záujmu v zmysle článku 13 smernice 95/46 a prenos údajov z ANAF do CNAS prispieva k uskutočňovaniu tohto cieľa, je naopak ťažké pochopiť, v čom spočíva nevyhnutnosť neinformovania dotknutých osôb, keďže takéto informovanie nemôže ohroziť uskutočnenie uvedeného cieľa.

B – O hlavných relevantných ustanoveniach smernice 95/46

48. Aby som mohol poskytnúť vnútroštátnemu súdu užitočnú odpoveď, je potrebné začať pripomenutím hlavných pravidiel stanovených článkami 5 až 7 a 10 až 13 smernice 95/46, ktoré sa javia ako relevantné pre rozhodnutie sporu vo veci samej, pretože upravujú spracovanie a prenos osobných údajov.

49. Podľa článku 5 smernice 95/46 členským štátom prináleží stanoviť v rámci ustanovení článkov 6 až 21 presnejšie podmienky zákonnosti spracovania osobných údajov.

50. Ako Súdny dvor opakovane pripomenul, s výhradou výnimiek, ktoré pripúšťa článok 13 smernice 95/46, akékoľvek spracovávanie osobných údajov musí na jednej strane byť v súlade so zásadami týkajúcimi sa kvality údajov podľa článku 6 tejto smernice a na druhej strane zodpovedať jednej zo zásad týkajúcich sa zákonnosti spracovávania údajov podľa článku 7 tejto smernice.¹¹

51. Články 6 a 7 tejto smernice, čo sa týka prejednávanej veci, definujú prvé tri požiadavky týkajúce sa zberu a spracovania osobných údajov.

52. Osoba zodpovedná za spracovanie údajov¹² musí najmä zabezpečiť, aby sa osobné údaje zhromažďovali na špecifikované, explicitné a zákonné účely, spracovávali spravodlivo a zákonne a ďalej sa nespracovávali spôsobmi nezlučiteľnými s týmito účelmi.¹³

53. Článok 7 smernice 95/46 stanovuje, že spracovanie osobných údajov možno považovať za zákonné, a teda ho možno vykonať, iba ak zodpovedá jednému z príkladov vymenovaných v tomto článku, a pokiaľ ide o túto vec, najmä ak dotknutá osoba jednoznačne poskytla svoj súhlas so spracovaním¹⁴, alebo ak je spracovanie nevyhnutné na vyhovie právnemu záväzku, ktorým je kontrolór viazaný¹⁵, alebo ak je spracovanie nevyhnutné na splnenie úlohy vykonávanej vo verejnom záujme alebo v uplatňovaní oficiálneho poverenia zverného kontrolórovi alebo tretej strane, ktorej sa údaje poskytnú.¹⁶

54. Súdny dvor rozhodol, že toto ustanovenie uvádza taxatívny a obmedzujúci zoznam prípadov, v ktorých možno považovať spracovanie osobných údajov za zákonné.¹⁷ Spresnil tiež, že vzhľadom na cieľ smernice 95/46, ktorým je zabezpečenie rovnakej úrovne ochrany vo všetkých členských štátoch, nemôže mať pojem nevyhnutnosť, ako vyplýva z článku 7 písm. e) tejto smernice, v jednotlivých členských štátoch odlišný obsah, a predstavuje tak autonómny pojem práva Únie.¹⁸

55. Články 10 a 11 smernice 95/46 definujú povinnosť informovania, ktorú majú osoby zodpovedné za spracovanie osobných údajov, pričom rozlišujú medzi prípadom zberu údajov od dotknutej osoby a prípadom, v ktorom informácie nie sú získané od dotknutej osoby.

56. Článok 10 smernice 95/46 s prihliadnutím na jej odôvodnenie 38 stanovuje, že osoby, od ktorých osoba zodpovedná za spracovanie údajov získala údaje, musia mať možnosť vedieť o existencii spracovania a musia im byť poskytnuté presné a úplné informácie týkajúce sa tohto zberu údajov, pričom na účely prípustnosti tohto spracovania im musia byť poskytnuté najmä informácie týkajúce sa účelu spracovania, na ktorý sú údaje určené, ako aj príjemcov alebo kategórií príjemcov týchto údajov, uvedené v článku 10 písm. b) a c), ak už nie sú v tejto súvislosti informované.

11 — Pozri rozsudok Österreichischer Rundfunk a i. (C-465/00, C-138/01 a C-139/01, EU:C:2003:294, bod 65), Huber (C-524/06, EU:C:2008:724, bod 48), ASNEF a FECEMD (C-468/10 a C-469/10, EU:C:2011:777, bod 26), ako aj Worten (C-342/12, EU:C:2013:355, bod 33).

12 — Pozri článok 6 ods. 2 smernice 95/46.

13 — Pozri článok 6 ods. 1 písm. a) a b) smernice 95/46.

14 — Pozri článok 7 písm. a) smernice 95/46.

15 — Pozri článok 7 písm. c) smernice 95/46.

16 — Pozri článok 7 písm. e) smernice 95/46.

17 — Pozri rozsudok ASNEF a FECEMD (C-468/10 a C-469/10, EU:C:2011:777).

18 — Pozri rozsudok Huber (C-524/06, EU:C:2008:724, bod 52).

57. Článok 11 ods. 1 smernice 95/46 sa s prihliadnutím na jej odôvodnenia 39 a 40 zaoberá prípadmi, v ktorých sa spracovanie týka údajov, ktoré neboli získané od dotknutých osôb, najmä pokiaľ boli tieto údaje legitímne zverejnené tretej osobe, hoci sa toto zverejnenie nepredvídalo v čase ich zberu.¹⁹ V týchto prípadoch musia byť v čase zaznamenávania údajov alebo najneskôr v čase, keď sú tieto údaje prvýkrát zverejnené tretej osobe, dotknutým osobám taktiež poskytnuté informácie týkajúce sa najmä účelu spracovania, kategórií dotknutých údajov a príjemcov alebo kategórií príjemcov, uvedené v článku 11 ods. 1 písm. b) a c), ak už nie sú v tejto súvislosti informované.

58. Podľa článku 11 ods. 2 tejto smernice sa však ustanovenia odseku 1 tohto článku neuplatnia najmä tam, kde je zaznamenanie alebo zverejnenie údajov stanovené zákonom, pričom členské štáty musia v takýchto prípadoch zabezpečiť primerané bezpečnostné opatrenia.

59. Článok 13 smernice 95/46, nazvaný „Výnimky a obmedzenia“, stanovuje, že členské štáty môžu prijať legislatívne opatrenia na obmedzenie rozsahu práv a povinností uvedených najmä v článku 6 ods. 1 a článku 11 ods. 1 tejto smernice, keď takéto obmedzenie predstavuje nevyhnutné opatrenie na zabezpečenie vyšších záujmov, najmä „dôležitého hospodárskeho alebo finančného záujmu členského štátu alebo Európskej únie, vrátane peňažných, rozpočtových a daňových záležitostí“²⁰, alebo na zabezpečenie „monitorovania, inšpekcie alebo regulačnej funkcie spojenej aj s výkonom oficiálneho orgánu v prípadoch uvedených v písmenách c), d) a e)“ článku 13 ods. 1 tejto smernice.²¹

60. Teraz je potrebné preskúmať situáciu vo veci samej z hľadiska všetkých týchto ustanovení.

C – O posúdení situácie vo veci samej z hľadiska smernice 95/46

61. V prvom rade treba konštatovať, že údaje dotknuté v konaní vo veci samej, ktoré ANAF poskytla CNAS, sú osobnými údajmi v zmysle článku 2 písm. a) smernice 95/46. Tieto údaje, obsahujúce najmä meno a priezvisko dotknutých osôb²², ako aj informácie o ich príjmoch²³, sú nesporne „informácie, ktoré sa týkajú identifikovanej alebo identifikovateľnej fyzickej osoby“. Ich prenos zo strany ANAF a ich spracovanie zo strany CNAS vykazuje povahu spracovania osobných údajov v zmysle článku 2 písm. b) tejto smernice.

62. Navyše je nepochybné, že na situáciu, o ktorú ide vo veci samej, sa vzťahuje pôsobnosť smernice 95/46.

63. Na situáciu vo veci samej sa okrem toho môžu vzťahovať aj články 10 a 11 smernice 95/46. Ako vyplýva z predchádzajúcich úvah, pri prípustnom spracovaní osobných údajov žalobcov vo veci samej zo strany ANAF sa predpokladá v súlade s článkom 10 písm. c) smernice 95/46, že boli tieto osoby informované zo strany ANAF najmä o prenose týchto údajov do CNAS. Okrem toho pri spracovaní údajov zo strany CNAS, ktoré jej poskytla ANAF, sa tiež v súlade s článkom 11 ods. 1 písm. b) a c) smernice 95/46 predpokladá, že boli títo žalobcovia prinajmenšom informovaní o účeloch uvedeného spracovania, ako aj o kategóriách dotknutých údajov.

64. Po druhé treba uviesť, že otázka vnútroštátneho súdu²⁴ sa netýka spracovania osobných údajov, ktoré sú predmetom sporu vo veci samej, zo strany ANAF a presnejšie podmienok zákonnosti a legitímnosti tohto spracovania v zmysle článkov 6 a 7 smernice 95/46.

19 — V súvislosti s týmto ustanovením pozri najmä rozsudky Rijkeboer (C-553/07, EU:C:2009:293, body 67 a 68), IPI (C-473/12, EU:C:2013:715, body 23, 24, 45 a 46), ako aj Ryneš (C-212/13, EU:C:2014:2428, bod 34).

20 — Článok 13 ods. 1 písm. e) smernice 95/46.

21 — Článok 13 ods. 1 písm. f) smernice 95/46.

22 — Pozri najmä rozsudok Österreichischer Rundfunk a i. (C-465/00, C-138/01 a C-139/01, EU:C:2003:294, bod 64).

23 — Pozri najmä rozsudok Satakunnan Markkinapörssi a Satamedia (C-73/07, EU:C:2008:727, bod 35).

24 — Rovnako tak ani napadnutie zo strany žalobcov vo veci samej.

65. Otázka sa týka len prenosu údajov z jednej verejnej inštitúcie do druhej, presnejšie prenosu údajov zhromaždených zo strany ANAF do CNAS a spracovania týchto údajov zo strany CNAS, teda operácií, ku ktorým došlo jednak bez akéhokoľvek súhlasu a informovania dotknutých osôb a ktoré boli jednak uskutočnené na základe vnútroštátnej legislatívy, ktorá nespĺňa požiadavky smernice 95/46, obzvlášť povinnosť informovania dotknutých osôb stanovenú v článkoch 10 a 11 smernice 95/46.

66. Štvrtú prejudiciálnu otázku položenú vnútroštátnym súdom, ktorú je nutné preskúmať tak z hľadiska povinností ANAF, ako aj z hľadiska povinností CNAS, treba teda najskôr preskúmať hlavne z hľadiska ustanovení článkov 7, 10 a 11 smernice 95/46 a podmienok súhlasu a informovania osôb dotknutých spracovaním predmetných údajov, ktoré sú upravené týmito článkami. Prípadne ju treba preskúmať aj z hľadiska ustanovení článku 13 tejto smernice, ktorý definuje výnimky a obmedzenia rozsahu povinností a práv uvedených najmä v článku 10 a článku 11 ods. 1 tejto smernice.

D – O dodržaní požiadavky poskytnutia informácií dotknutých osôb stanovenej v článkoch 10 a 11 smernice 95/46

67. Je nesporné, že žalobcovia vo veci samej a v širšom slova zmysle osoby, ktorých sa týka prenos údajov zhromaždených zo strany ANAF do CNAS a spracovanie týchto údajov zo strany CNAS, neboli zo strany ANAF informovaní o tomto prenose v súlade s požiadavkami stanovenými v článku 10 smernice 95/46. Tieto osoby navyše nedali ani svoj formálny súhlas v zmysle článku 7 ods. 1 písm. a) smernice 95/54 s uvedeným spracovaním zo strany CNAS a neboli ani informovaní o tomto spracovaní v súlade s ustanoveniami článku 11 ods. 1 tejto smernice.

68. Pokiaľ ide o súhlas, je zjavné, ako uviedla rumunská vláda a CNAS, že na spracovanie osobných údajov osôb majúcich príjmy zo samostatnej zárobkovej činnosti zo strany CNAS sa vzťahujú ustanovenia článku 7 písm. e) smernice 95/46. Súhlas týchto osôb nebol preto v tejto súvislosti potrebný.²⁵

69. CNAS je totiž v tomto prípade podľa zákona č. 95/2006 povinná stanoviť vznik postavenia poistenca v prípade osôb, ktoré majú príjmy zo samostatnej zárobkovej činnosti, pričom priznanie tohto postavenia je podmienené platením príspevkov na zdravotné poistenie do miestnej zdravotnej poisťovne. Spracovanie osobných údajov osôb, ktoré majú príjmy zo samostatnej zárobkovej činnosti, zo strany CNAS, ktoré jej postúpi ANAF, je tak nevyhnutné na účely vzniku ich postavenia poistenca a *in fine* v prospech práv vyplývajúcich z tohto postavenia. Z toho vyplýva, že súhlas osôb dotknutých spracovaním osobných údajov, ktoré sú predmetom sporu vo veci samej, nebol potrebný.

70. Vnútroštátnemu súdu však prináleží, aby sa ubezpečil, že údaje takto prenesené a spracované zo strany CNAS spĺňajú kritérium nevyhnutnosti stanovené v tomto ustanovení, a to prostredníctvom overenia, či neprekračujú rámec striktné nevyhnutný na plnenie úlohy CNAS.²⁶

71. Je teda potrebné venovať pozornosť hlavne otázke splnenia požiadavky informovania osôb dotknutých prenosom osobných údajov zo strany ANAF a ich spracovaním zo strany CNAS za podmienok stanovených článkami 10 a 11 smernice 95/46.

72. Ako už bolo načrtnuté vyššie, prenos osobných údajov osôb, ktoré majú príjmy zo samostatnej zárobkovej činnosti, zo strany ANAF do CNAS a spracovanie uvedených údajov zo strany CNAS možno považovať za operácie spĺňajúce požiadavky smernice 95/46 len za podmienky, že dotknuté osoby boli o tom informované v súlade s článkom 10 a článkom 11 ods. 1 tejto smernice.

25 — V súvislosti s týmto aspektom pozri najmä dokument s názvom „Article 29 Data Protection Working Party (WP29), Opinion 06/2014 on the notion of legitimate interests of the data controller under Article 7 of Directive 95/46/EC, 9. apríl 2014“ (http://ec.europa.eu/justice/data-protection/article-29/documentation/opinion-recommendation/files/2014/wp217_en.pdf).

26 — Pozri najmä rozsudok Huber (C-524/06, EU:C:2008:724).

73. Členskému štátu presnejšie prináleží, aby stanovil opatrenia potrebné na to, aby každá z týchto inštitúcií, obe zodpovedné za spracovanie osobných údajov dotknutých vo veci samej, poskytla dotknutým osobám požadované informácie, a to ANAF podľa článku 10 smernice 95/46 a CNAS podľa článku 11 tejto smernice, ak v prípade CNAS nebolo zaznamenanie a zverejnenie údajov stanovené zákonom.

74. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, ako uviedla Komisia na pojednávaní, že táto požiadavka informovania osôb dotknutých spracovaním ich osobných údajov, ktorá zaručuje transparentnosť akéhokoľvek spracovania, je o to dôležitejšia, že podmieňuje výkon práva týchto osôb na prístup k spracovávaným údajom stanoveného v článku 12 smernice 95/46 a ich práva na vznesenie námietok so spracovaním týchto údajov zakotveného v článku 14 tejto smernice.

75. V tomto prípade je nesporné, že žalobcovia vo veci samej neboli zo strany ANAF formálne a jednotlivo informovaní o prenose ich osobných údajov do CNAS a osobitne o prenose údajov týkajúcich sa ich príjmov, ako to vyžaduje článok 10 smernice 95/46. Rovnako je nesporné, že ani CNAS im pri zaznamenávaní údajov poskytnutých zo strany ANAF neposkytla informácie uvedené v článku 11 ods. 1 písm. a) až c) smernice 95/46.

76. Rumunská vláda však tvrdila, že ANAF je na základe viacerých ustanovení daňového poriadku a článku 315 zákona č. 95/2006 povinná poskytovať miestnym zdravotným poisťovniam údaje potrebné na to, aby mohla CNAS stanoviť vznik „postavenia poistenca“ v prípade osôb, ktoré majú príjmy zo samostatnej zárobkovej činnosti, a výšku príspevkov týchto osôb je možné určiť len na základe informácií o týchto príjmoch, ktorými disponuje ANAF, ktorej uvedené osoby predkladajú ročné daňové priznanie.

77. Podľa tejto vlády tak zákon ukladá CNAS povinnosť spracovávať osobné údaje osôb, ktoré majú príjmy zo samostatnej zárobkovej činnosti, najmä na účely začatia konaní o vymáhanie dlžných príspevkov, a ANAF je v tejto súvislosti povinná poskytovať informácie týkajúce sa príjmov uvedených osôb potrebné na tento účel, pričom konkrétne podmienky prenosu predmetných informácií medzi týmito dvomi vnútroštátnymi inštitúciami upravuje protokol z 26. októbra 2007 uzatvorený medzi týmito dvomi inštitúciami, ktorý je výslovne uvedený v článku 315 zákona č. 95/2006.

78. V tejto súvislosti treba predovšetkým podotknúť, že skutočnosť, že prenos sporných údajov sa uskutočňuje medzi verejnými inštitúciami v rámci výkonu všeobecných povinností spolupráce stanovených všeobecnými ustanoveniami zákona č. 95/2006 alebo daňového poriadku, nemôže sama osebe oslobodiť členský štát a dotknuté inštitúcie od povinnosti informovania, ktorú majú na základe smernice 95/46.

79. V každom prípade sa nemožno domnievať, že článok 315 zákona č. 95/2006 by mohol nahrádzať predchádzajúce informovanie dotknutých osôb v zmysle článku 10 smernice 95/46. Toto ustanovenie totiž odkazuje na informácie týkajúce sa postavenia poistenca bez akejkoľvek zmienky o príjmoch dotknutých osôb, takže tieto osoby nemožno považovať za informované o prenose údajov týkajúcich sa ich príjmov v zmysle tohto článku 10.

80. Údaje týkajúce sa príjmov dotknutých osôb sú však tak významné, že dostatočne odôvodňujú osobitné informovanie o ich prenose z verejnej inštitúcie, ktorá ich zhromažďuje, do inej verejnej inštitúcie v súlade s požiadavkami článku 10 písm. b) a c) smernice 95/46, čo sa však v prejednávanej veci nestalo.

E – O dodržaní požiadaviek článku 13 smernice 95/46

81. V tejto fáze analýzy situácie vo veci samej už zostáva len preskúmať, či sa na neinformovanie dotknutých osôb môžu alternatívne vzťahovať ustanovenia článku 13 smernice 95/46, ktoré stanovuje možnosť členských štátov zaviesť výnimky a obmedzenia rozsahu povinností a práv uvedených najmä v článku 10 a článku 11 ods. 1 tejto smernice v súlade so zárukami, ktoré zodpovedajú zárukám stanoveným v článku 52 ods. 1 Charty.²⁷ Toto ustanovenie vyžaduje, aby legislatívne opatrenie stanovovalo také obmedzenie povinnosti informovania dotknutých osôb²⁸, ktoré je odôvodnené jedným z cieľov všeobecného záujmu uvedených v tomto ustanovení a striktné primerané sledovanému cieľu.

82. V prejednávanej veci je nesporné, že prenos údajov zo strany ANAF potrebných na to, aby CNAS mohla stanoviť vznik postavenia poistenca v prípade osôb, ktoré majú príjmy zo samostatnej zárobkovej činnosti, rovnako ako aj spracovanie takto prenesených informácií zo strany CNAS sa môže ukázať ako nevyhnutné na zabezpečenie dôležitého hospodárskeho alebo finančného záujmu v daňovej záležitosti predmetného členského štátu v zmysle článku 13 ods. 1 písm. e) smernice 95/46.

83. Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu ani z písomných a ústnych pripomienok, ktoré rumunská vláda predložila Súdnemu dvoru, však nevyplýva, že vnútroštátna právna úprava uplatniteľná na spor vo veci samej obsahuje zákonné ustanovenia, ktoré by jasne a výslovne oslobodzovali ANAF a/alebo CNAS od ich povinnosti informovania.

84. V tejto súvislosti nemožno prijať tvrdenie uvedené rumunskou vládou, podľa ktorého zákonné ustanovenia, ktoré ukladajú ANAF povinnosť poskytovať CNAS údaje potrebné na plnenie jej úlohy, a protokol z 26. októbra 2007 uzatvorený medzi týmito dvomi inštitúciami, ktoré tento prenos údajov uskutočňujú, predstavujú „legislatívne opatrenie“, ktoré článok 13 ods. 1 smernice 95/46 vyžaduje na účely výnimky z povinnosti informovania, ktorú majú osoby zodpovedné za spracovanie osobných údajov.

85. Protokol z 26. októbra 2007, na ktorý sa odvoláva rumunská vláda, totiž, ako zdôraznila Komisia, zjavne nespĺňa prvú z týchto požiadaviek, keďže ho nijako nemožno považovať za legislatívne opatrenie so všeobecnou pôsobnosťou, náležite zverejnené a uplatniteľné voči osobám dotknutým prenosom sporných údajov.

86. Preto sa domnievam, že na štvrtú prejudiciálnu otázku vnútroštátneho súdu je potrebné odpovedať tak, že smernica 95/46 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je predmetná právna úprava vo veci samej, ktorá umožňuje verejnej inštitúcii členského štátu spracovávať osobné údaje, ktoré jej poskytla iná verejná inštitúcia, najmä údaje týkajúce sa príjmov dotknutých osôb, bez toho, aby boli tieto osoby vopred informované o tomto prenose a spracovaní.

VI – Návrh

87. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré položil Curtea de Apel Cluj, takto:

1. Prvé tri prejudiciálne otázky vnútroštátneho súdu o výklade článku 124 ZFEÚ sú neprípustné.
2. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 95/46/EHS z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je predmetná právna úprava vo veci samej,

27 — Pozri rozsudok Volker und Markus Schecke a Eifert (C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662, bod 65).

28 — Pozri v tejto súvislosti moje návrhy vo veciach Scarlet Extended (C-70/10, EU:C:2011:255, bod 88 a nasl.), ako aj Digital Rights Ireland a i. (C-293/12 a C-594/12, EU:C:2013:845, bod 108 a nasl.).

ktorá umožňuje verejnej inštitúcii členského štátu spracovávať osobné údaje, ktoré jej poskytla iná verejná inštitúcia, najmä údaje týkajúce sa príjmov dotknutých osôb, bez toho, aby boli tieto osoby vopred informované o tomto prenose a spracovaní.